

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 listopada 2019 r.

Pozycja 198

POSTANOWIENIE z dnia 30 lipca 2019 r. Sygn. akt Tw 25/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wniosku Rady Miasta Gliwice o zbadanie zgodności:

§ 3 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. poz. 936) w zakresie kwot wynagrodzenia zasadniczego, zawartych w tabeli I lit. B Lp. 2, *tiret* drugi, kolumna 3, zatytułowana „wynagrodzenie zasadnicze (kwota w złotych)”, zamieszczonej w załączniku nr 1 do rozporządzenia z:

- 1) art. 7 oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 37 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1260);
- 2) art. 4 ust. 6 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego, a także z preambułą i art. 2 Konstytucji w związku z art. 3 pkt 5 oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. z 2005 r. Nr 90, poz. 759, ze zm.);
- 3) art. 165 ust. 2 Konstytucji w związku z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 7 ust. 2 oraz w związku z art. 6 ust. 1 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego,

p o s t a n a w i a:

nadać wnioskowi dalszy bieg.

UZASADNIENIE

Wniosek złożony został przez Radę Miasta Gliwice (dalej: wnioskodawca) pismem z 5 grudnia 2018 r. (data nadania). Wnioskodawca reprezentowany jest przez radcę prawnego. Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) wniosek złożony przez podmiot, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Trybunału kieruje do wyznaczonego sędziego Trybunału w celu wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym. Trybunał bada wówczas, czy

wniosek spełnia wymagania przewidziane w art. 47 i art. 48 u.o.t.p. TK, czy nie jest oczywiście bezzasadny (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK), a w szczególności, czy zaskarżony akt normatywny dotyczy spraw objętych zakresem działania wnioskodawcy (art. 191 ust. 2 Konstytucji oraz art. 48 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK).

2. Wnioskodawca stosownie do art. 48 ust. 2 pkt 1 u.o.t.p. TK, dołączył do wniosku uchwałę Nr XLI/913/2018 z dnia 8 listopada 2018 r.

Uchwała ta została podjęta przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego (art. 191 ust. 1 pkt 3 Konstytucji) i wyraża wolę wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego. Określa przedmiot i wzorce kontroli (§ 1), które są tożsame z zakresem zaskarżenia, wskazanym w badanym wniosku. Uchwała ustanawia pełnomocnika, wykonującego zawód radcy prawnego do reprezentowania wnioskodawcy w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym (§ 2).

W związku z powyższym Trybunał stwierdził, że wniosek o zbadanie konstytucyjności kwestionowanych we wniosku norm pochodzi od uprawnionego podmiotu (art. 191 ust. 1 pkt 3 Konstytucji).

3. Trybunał przypomina, że w myśl art. 191 ust. 2 Konstytucji, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego są uprawnione do inicjowania abstrakcyjnej kontroli norm, jeżeli kwestionowany przez nie akt normatywny dotyczy spraw objętych zakresem ich działania. Co istotne, art. 48 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK wymaga, by wnioskodawca, powołując przepis prawa lub statutu uzasadnił, że kwestionowany akt normatywny dotyczy spraw objętych zakresem jego działania.

3.1. Wnioskodawca wypełniając dyspozycję art. 48 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK, wskazał art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506; dalej: u.s.g.), który stanowi: „Do wyłącznej właściwości rady gminy należy [art. 18 ust. 2]: ustalanie wynagrodzenia wójta, stanowienie o kierunkach jego działania oraz przyjmowanie sprawozdań z jego działalności [pkt 2]”.

Zdaniem wnioskodawcy „wynagrodzenie to ustalane jest w drodze uchwały z uwzględnieniem regulacji rozporządzenia w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych”. Na potwierdzenie tej tezy wnioskodawca przywołał orzecznictwo Sądu Najwyższego konkludując, że „zaskarżone w niniejszym wniosku rozporządzenie płacowe jest aktem normatywnym dotyczącym spraw objętych zakresem działania Rady Miasta Gliwice” (s. 21 wniosku).

3.2. W skierowanym do Trybunału Konstytucyjnego wniosku sformułowano żądanie stwierdzenia niezgodności – z określonymi we wniosku wzorcami kontroli – kwestionowanego § 3 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. poz. 936; dalej: rozporządzenie), który brzmi: „Ustala się [§3]: wykaz stanowisk, kwoty wynagrodzenia zasadniczego oraz kwoty maksymalnego poziomu dodatku funkcyjnego na poszczególnych stanowiskach dla pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru, które są określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia [pkt 1]”.

Kwestionowanemu przepisowi wnioskodawca zarzucił niezgodność z:

1) zasadą legalizmu (art. 7 Konstytucji); zasadą upoważnienia do wydawania rozporządzeń przez organy wskazane w Konstytucji na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania (art. 92 ust. 1 Konstytucji) w związku z art. 37 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1260; dalej: u.p.s.), zgodnie z którym: „Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia [art. 37 ust. 1]: warunki i sposób wynagradzania pracowników sa-

morządowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, oraz maksymalny poziom dodatku funkcyjnego [pkt 4]” oraz w związku z art. 37 ust. 3 u.p.s., zgodnie z którym: „Maksymalne wynagrodzenie osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, nie może przekroczyć w okresie miesiąca siedmiokrotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 373, 730 i 912)”;

2) art. 4 ust. 6 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego sporządzonej w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607; dalej: Karta), zgodnie z którym: „Społeczności lokalne powinny być konsultowane o tyle, o ile jest to możliwe, we właściwym czasie i w odpowiednim trybie, w trakcie opracowywania planów oraz podejmowania decyzji we wszystkich sprawach bezpośrednio ich dotyczących”, a także z Preambułą do Konstytucji oraz zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji);

3) zasadą ochrony prawnej samodzielności jednostek samorządu terytorialnego (art. 165 ust. 2 Konstytucji) w związku z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 7 ust. 2 oraz w związku z art. 6 ust. 1 Karty, zgodnie z którymi: „Samorząd lokalny oznacza prawo i zdolność społeczności lokalnych, w granicach określonych prawem, do kierowania i zarządzania zasadniczą częścią spraw publicznych na ich własną odpowiedzialność i w interesie ich mieszkańców [art. 3 ust. 1]”; „Społeczności lokalne mają – w zakresie określonym prawem – pełną swobodę działania w każdej sprawie, która nie jest wyłączona z ich kompetencji lub nie wchodzi w zakres kompetencji innych organów władzy [art. 4 ust. 2]”; „Status ten powinien zapewnić wyrównanie finansowe odpowiednio do kosztów poniesionych w związku z wykonywaniem mandatu oraz, w razie potrzeby, wyrównanie finansowe za utracone zyski lub też wynagrodzenie za wykonaną pracę, jak również odpowiednie ubezpieczenie społeczne [art. 7 ust. 2]”; „Jeśli bardziej ogólne postanowienia ustawy nie stanowią inaczej, społeczności lokalne powinny móc samodzielnie ustalać swą wewnętrzną strukturę administracyjną, tworząc jednostki dostosowane do specyficznych potrzeb i umożliwiające skuteczne zarządzanie [art. 6 ust. 1]”.

3.3. Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że wnioskodawca przedstawił uzasadnienie tezy, iż kwestionowany akt normatywny dotyczy spraw objętych zakresem jego działania (art. 191 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 Konstytucji w związku z art. 48 ust. 1 u.o.t.p. TK).

4. Wnioskodawca określił przedmiot oraz wzorce kontroli, a także przedstawił uzasadnienie sformułowanych we wniosku zarzutów (art. 47 ust. 1 pkt 4-6 i ust. 2 u.o.t.p. TK).

5. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skoro złożony wniosek spełnia wymagania formalne przewidziane w u.o.t.p. TK, a okoliczności określone w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK – nie zachodzą, to na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK, należało nadać wnioskowi dalszy bieg.